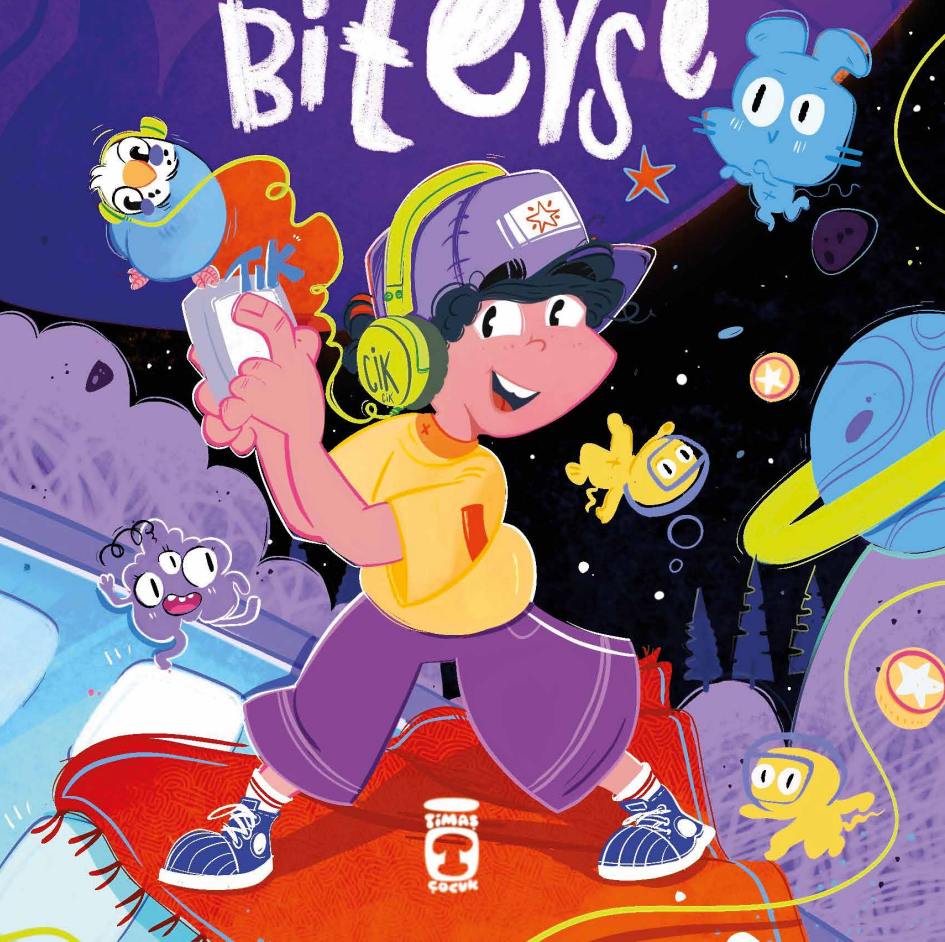

Mehmet Gonen

Çizer: Aysa Tuba Kaya

Ya SARJIM Bitilirse

1. BÖLÜM

Biraz sonra anlatacağım Őeylere ok Őaşıracaksınız. Hatta yer gök birbirine girecek. Ben yaşıyınca çok heyecanlandım. Kalbim yerinden fırlayacaktı neredeyse. Sıkı tutunun başıyorum anlatmaya.

Her Şey annemin bana telefon almasıyla başladı. Telefon gelene kadar normal bir ocuktum. Aslında Şimdi de normalim bence. Ama o zaman her Şey farklıydı. Eskiden herkes benim çok zeki ve yetenekli bir ocuk olduğumu söylerdi. Güzel bir futbol takımının değişmez oyuncusuydum. Oyuncaklarla oynayıp, resimler çiziyordum. Bazen dışarıda bisiklet sürüp arkadaşlarımla gezerdim.

Fakat telefon gelince işler değışti. Farklı bir dünyayla tanıştım. Artık rüyamda bile video oyunları oynuyordum. Başta eğlenceliydi: Renkli oyunlar, sevimli karakterler, görevler... Sonra yavaş yavaş her şeyin yerini telefon almaya başladı. Artık sabah kalkar kalkmaz telefonuma sarılıyordum. Hatta kahvaltı yaparken bile video izliyordum.

Belki inanmayacaksınız ama banyoya girerken bile telefonu yanıma almayı unutmuyordum. Bir keresinde havluyu bile unutmuştum ama telefonum elimdeydi. Annem çok gülmüştü bana. Ar-

kadaşlarım dışarıda oyun oynarken, ben hep bir sonraki seviyeye ulaşmanın peşindeydim. Doğruyu söylemek gerekirse biraz abartmıştım bu işi.

Zaten işlerin karıştığı yer de tam burası oldu. Ben ooook sonra öğrendim tabi. Babam benim bu halimi görünce çok garip bir karar almış. şimdi için eğlenceli ve bir o kadar garip kısmı başlıyor. Durun en baştan anlatayım.

Bir gün o kadar telefonla oyun oynadım ki sormayın. O gece yatarken yastığım kendi kendine titremeye başladı. Korkudan gözlerimi sımsıkı kapattım. Baktım duracak gibi değil cesaretimi toplayıp yastığımı kenara çektim. nce gözlerime inanamadım. Yastığımın altında dev bir telefon titreyip duruyordu. Ama bu bildiğimiz telefonlar gibi değil, biraz farklıydı. Aslında... baya farklıydı. Merakla telefonu elime aldım. Ekranı yumuşacık, tuşları jelibon gibiydi.

Ekрана dokununca odamın halısı hareket etti sanki. nce hayal görüyorum sandım. Bir kez daha deneyince işler değişik bir hal aldı. Ekranı sağa kaydırınca halı hızla sağa fırladı. Bu iç çok

hoşuma gitti. Ekranı sağa sola kaydırdıkça halı da oynuyordu. Hızımı alamayıp ekranı hızla yukarı kaydırdım. Bizim halı açık camdan dışarı fırladı. O kadar yukarı yükseldi ki neredeyse uzaya çıktı. Tabi bu durum aklıma yeni planlar getirdi.

- UÇAN TELEFON HALISIYLA DİJİTAL GALAKSİ TURU.

Hemen ekranı aşağı kaydırarak halıyı geri getirdim. Hiiiç düşünmeden üzerine atladığım gibi gaza bastım. Yani ekranı yukarı kaydırdım. Hızla

yukarı yükselirken etrafı seyretmeye başladım. Her şey gittikçe küçülürken ben hızla uzaya doğru yükselmeye devam ediyordum. Birden kocaman bir kule gördüm. Ucu yıldızlara kadar uzanıyordu. Ekranı kaydırıp kuleye yaklaştım. Tam o anda gözüme birisi ilişti. Yaklaştıkça beni bir gülme aldı. Kafasında limon sıkacağına benzer bir şey vardı. Ekrana dokunup tam önünde durdum. Bu garip kişi gözlerini bana dikip mırıldanmaya başladı.

- Offf! Yine mi yaa!

Hemen kaşlarımı çattım tabi.

- Ne yine mi? Hem sen de kimsin? Burası neresi?

- Ben mi? Benim adım Fufu! Burası dijital galaksinin kalbi. Benim kim olduğumu başın sıkıştığında anlasın.

Kocaman kahkaha attım.

- Başım sıkışınca mı? Sen beni tanıımıyorsun akıllım. Oyun oynamak benim işim.

Bu kez Fufu gülümsedi.

- Buraya her gün senin gibi kaç çocuk geliyor biliyor musun? Hepsi önce senin gibi kendine çok güveniyordu ama...

- Beni onlarla karıştırma sakın. Dedim ya oyun benden sorulur.

- Bu galaksi de benden sorulur.

- **VAAYYY!** Bunu çok sevdim işte. Rekabet olmazsa oyun da olmaz.

Fufu oflayıp puflamaya başladı.

- Bütün çocuklar aynı yaa! Önce inatlaşıyorlar ama sonunda hepsi sarımsaktan bir ısırık almak zorunda kalıyor.

- Ne sarımsağı ya! Çok komiksin sen. Ne kadar zor durumda olsam da sarımsak yemem ben. Hatta sadece sarımsak değil sebze meyveyle hiiiç işim olmaz.

Bu arada aklıma çok önemli bir şey takıldı. Hemen ciddileştim.

- O kadar çocuk geliyor demiştin. Neredeler peki?

- Hiç sorma. Kesin gezegenlerin birinde sıkışıp kalmışlardır. Eskiden böyle değildi ama son zamanlarda ziyaretçiler çok arttı.

Sonra derin bir iç çekip sözlerine devam etti.

- Artık bu dijital galaksinin hızına ben bile yetişemiyorum. Bir yardımcım olsa ne iyi olurdu aslında.

Sonra birden kaskını düzeltti.

- Boş ver şimdi bunları. Bu galakside gezerken çok dikkatli olmalısın. Çoğu zaman eğlenebilirsin ama dikkat etmezsen eğer sonuçlarına katlanmalısın.

Bunu duyunca şaşırdım. Etrafıma bakarken Fufu anlatmaya devam etti.

- Hadi başla oyuna artık. Daha bir sürü çocuk var sırada. Oyunun ilk seviyesi Tıklakür gezegeni. Parmakların yorulmadan o gezegene inemezsin.

- Ne? Tıklakür mü? Merkür olmasın o.

- İsmi benziyor ama orası Tıklakür. O gezegende parmaklar sürekli çalışır.

Gösterdiği yöne bakınca önce şaşırdım sonra ağzım sulandı.

- **Vayyy!** O tıklanan şeyler kurabiye mi yoksa? Çok severim zaten.

- Kurabiye değil, şeker. Fakat bunlar senin bildiğin gibi değil. Tatsız ve yapışkan.

- Kulağıma çok keyifli geldi. İki bir arada yani. En sevdiğim şeyler hem oyun hem de şeker. Düşündüğümde daha eğlenceli bir galaksiymiş burası.

- Eğlenceli ama bir o kadar da yorucu bir yer. Çünkü yeteri kadar hızlı tıklayamazsan tatsız şekerler üzerinde patlayabilir. Sonra yapışıp sonsuza kadar bu gezegende kalabilirsin. O yüzden dikkat et ve gezegeni hızlıca geç.

- Tatsız şeker mi olurmuş yahu. Neyse sen merak etme tıklamak benim işim.

Daha sözlerimi bitirir bitirmez telefon titreyip ekranı yanıp sönmeye başladı. Fufu kahkaha atarak başladı konuşmaya.

- İşte başlıyoruz, göster marifetini bakalım. Eğer talimatlarıma uyarsan senin için iyi olur. Yok eğer uymazsan....

Fufu'nun sesi bir anda kesildi. Daha ne olduğunu anlayamadan, her taraftan şeker yağmaya başladı. Hemen ekranı kaydırarak şekerlerden kaçmaya başladım. Bunu görünce Fufu'nun gözleri kocaman oldu.

- İyi başladın oyuncu. Fakat bu daha ilk seviye. Bakalım sonrakilerde ne yapacaksın.

- Benim adım oyuncu değil bir kere. Benim adım Burak.

- Bu gezegende sadece iyi derece yapanların adı olur bunu unutma. Şimdi seviye 2 başlıyor. Burası da Oyunüs gezegeni. Burada her şey oyun. Unutma başın sıkışınca sarımsaktan...

Fufu'nun sesi yine kesildi. Sizin anlayacağınızı oyunda yalnız kaldım. Etrafı kolaçan ederken birkaç çocuk gördüm. Kimi havada asılı kalmış, kimi de oyun videolarında sıkışıp kalmıştı. Tam o anda üzerime doğru gelen garip şeyler gördüm. O ka-

dar hızlıydılar ki heyecandan elim ayağıma dolaştı. Neyse ki oyun konusunda tecrübeliyim. Ekranı sağa sola kaydırıp usta manevralarla hepsinden kurtulunca rahatladım. Yani rahatladım sanmıştım. Bu kez sayıları daha fazla ve daha hızlı şekilde gelmeye başladılar. 1-2-3 derken bu engelleri de aşmaya ramak kalmıştı. Fakat sonuncusu bütün hesaplarımı yok etti. Halının köşesine çarpınca kontrolü kaybettim. Oyunüs'ün üzerine hızla düşerken aklıma sarımsak geldi. Hemen sarımsaktan bir ısırık alıp Fufu'ya seslendim.

- FUFUUUUU!